

Ajaenna E. Ziman

Ádám és Atom

Természetes, hogy a fizikai világot kutatva a tudósok elsősorban arra a kérdésre keresik a választ, hogyan keletkezett az univerzum. A kabbalisták szerint a kérdés inkább ez: miért keletkezett az univerzum? E tanulmányban kabbalisták és fizikusok cserélik ki gondolataikat.

Dr. Michio Kaku¹ és Fred Alan Wolf² fizikusok valamint Rav Berg³ kabbalista beszélnek a fizika és a Kabbala világa közötti különbségekről - vagy sokkal inkább hasonlóságokról.

Dr. Michio Kaku, az elismert elméleti fizikus minden reggel a következő kérdéssel ébred: „Hogyan teremtette Isten a világot?” A legtöbbünk számára a reggelek talán nem mindig ezzel a rítussal kezdődnek, de életünk különböző pontjain valószínűleg már mi is feltettük magunknak a kérdést.

Rav Berg kabbalista számára azonban nem azért fontos létünk céljának és a természet misztériumainak kifürkészése, hogy a válaszok segítségével kitalálja, Isten hogyan teremtette az univerzumot, hanem hogy napról-napra feltehesse a kérdést: miért? – Ha tudjuk, miért vagyunk itt, akkor ismerjük a szabályokat, amelyek lehetővé teszik a cél elérését – mondja Rav Berg –, ha azonban nem létezik cél, akkor mindannyian saját szabályokat állítunk fel és többé nem kérdezzük rá létünk értelmére.

Dr. Kaku, aki kilenc könyvet – köztük két nemzetközi bestsellert – írt arról, hogy Isten miként teremthette a világot, vallja, hogy élete fő célja egy lépéssel közelebb kerülni a válaszhoz. Amint mondja: – A teremtés misztériumának megfejtésével isteni hatalom kerülne az emberiség kezébe.

Mit jelenete számunkra birtokában lenni Isten hatalmának? Azt jelentené, hogy ezt az erőt a magunk és a világegyetem hasznára fordítva képesek lennénk uralni a múltat, jelent, jövőt - az időt és a teret. A matematikát segítségül hívó Dr. Kaku-tól kezdve, az Írásba merülő kabbalistán át a mindennapok emberéig - aki talán csak egy jobban fizető állásra vágyik, hogy családjáról megfelelően gondoskodhasson -, mindannyian azt próbáljuk megfejteni, miként fedhetjük fel a természet titkait, annak érdekében, hogy egy jobb, reményteljesebb életet élhessünk és ehhez másokat is hozzásegíthessünk. Ez a kutatás tehát nem korlátozódik a tudományos közösség köreire. A történelem kezdete óta a világ minden vallása keresi a

¹ Webcím: www.mkaku.org

² <http://www.stardrive.org/fred.shtml>

³ <http://www.kabbalah.com/k/index.php/p=about/masters>

választ a teremtés kérdésére, és ezzel együtt megpróbál valamiféle útmutatót adni az emberek kezébe, amely egy „jobb” élethez segítheti őket.

A fizikusok és a hétköznapi emberek számára a végső ok megfejtése közös cél. Az egyetlen különbség köztük talán csak a felfedezés módszerében és interpretációjában nyilvánul meg. A fizikusok a matematika nyelvét használják a természet titkainak megfejtéséhez, míg a valláskutatók az ősi írásokat hívják segítségül. A hasonlóság a két megközelítés között a közös vágyban rejlik, hogy magyarázatot kapjunk kérdéseinkre. A vallás megkísérel utat mutatni nekünk, hogyan éljünk le életünket (hit), a tudomány pedig megpróbál magyarázatot adni arra, hogyan működnek a dolgok és milyen kapcsolatban állnak egymással (tudományos bizonyíték).

Azt gondolhatnánk, hogy a két terület tudásának vegyítésével automatikusan egy olyan rendszert kapunk, amely tökéletes és mindenre részletre kiterjedő válaszokat ad a közös kérdésekre. Mi azonban nem hiszünk ebben. Sajnos kutatásaink közben mind a tudomány mind a vallás nagyon gyorsan bezárja kapuit a fontos kérdések előtt. Az átlag ember számára egyik sem képes könnyebbé tenni a hétköznapi életet, vagy instant megoldásokkal szolgálni problémáira.

A kabbalista szerint ennek az az oka, hogy sem a tudomány, sem a szervezett vallás nem képes áttörni az illuzórikus világ falait mindaddig, amíg a „hogyan” kérdésébe zárva keresik a megoldást. Másképpen fogalmazva: amikor azt kérdezzük, hogyan történnek meg bizonyos dolgok, teljesen figyelmen kívül hagyjuk az esemény mögött megbúvó szándékot, és vaktában lövöldözünk a sötétbe, hogy felfedjünk egy bizonyos jelenséget, miközben nem foglalkozunk annak okságával. A „miért” kérdés feltevésével viszont a kabbalista a cselekedetet megelőző gondolatra mutat rá.

Úgy tűnik, nemcsak az a probléma, hogy a matematika és a vallási írások nyelve legtöbbünk számára nehezen érthető, hanem az is, hogy a két megközelítési mód az utóbbi időben mintha vesztített volna jelentőségéből. Folyamatosan egy könnyen elérhető tudás után kutatunk, annak reményében, hogy választ kaphatunk az élet értelmére. A lélek dolgait illetően sem a tudomány, sem a vallás nem segíthet hozzá minket egy praktikus alkalmazható tudáshoz. A puszta információ teljesen hasznavehetetlen igazi megértés nélkül. A jelenségek tehát semmit nem jelentenek számunkra, ha nem értjük az őket létre hozó okokat. A szabályok mindig akkor kerülnek szóba, amikor nem ismerjük a játék mozgatórugóit, indítékait - a „hogyanra” soha nem fogunk választ kapni a „miért” nélkül.

– A fizikusok lehetőségei korlátozottak, hiszen a jelenségek, problémák vizsgálata laboratóriumi kísérletek folyamatos ismétlésén alapul – hívja fel a figyelmet Dr. Kaku. – Így

aztán egy olyan megmagyarázhatatlan eseményt, mint például a csodát, a tudósoknak nem áll módjukban vizsgálni és elemezni, hiszen nem biztosíthatóak a laboratóriumi körülmények. Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy csodák nem fordulhatnak elő; csupán annyit tudunk, hogy a fizikusok nem képesek elfogadható magyarázattal szolgálni velük kapcsolatban, mert a tudomány a jelenségek világában mozog és a fizikai valóság a talajához köti magát.

– Nem kritizálhatjuk a fizikusokat azért, mert az anyagi világ korlátokat szab számunkra – vélekedik Fred Alan Wolf elméleti fizikus és író, aki egész életében azon dolgozott, hogy a fizika kérdéseit beemelje a spiritualitás, a filozófia és az alkalmazott tudományok közötti párbeszédbe. – Ez olyan lenne, mintha egy festőművészt azért kritizálnánk, mert olajfestéket használ. A fizika erőssége éppen az, hogy fizikai magyarázatokat ad számunkra, gyengesége pedig, hogy kizárja a dolgok mélyébe történő szubjektív betekintés lehetőségét. Ez a misztikusok dolga.

A KABBALISTA SZÍNRE LÉP

– A kabbalista rendszerezi a tudomány bizonyítékait, a vallási tanításokat és megpróbál értelmet adni nekik. A Kabbala mélységei a puszta információt tudássá és oksággá alakítják. Egyszerre képes magyarázni a fizikai matematikát és feltárni a spirituális tanítások mélyebb rétegeit. – mondja Rav Berg. – Másképpen: a Kabbala kezünkbe adja a vallás és a tudomány nyelvének megértéséhez szükséges eszközöket.

Gondolkozzunk a zene fogalmaiban. A fizika adja számunkra a kottát, azaz a dallam matematikáját. A Kabbala viszont nemcsak kottát kínál, hanem dallamot, harmóniát és zenettechnikai jártasságot is – egy egész szimfóniát, amely tökéletesen átlátható szerkezetű és spirituálisan valamint érzelmileg is megindít minket. A komponista spirituális szándéka a zenén keresztül maradéktalanul eljut a hallgatóhoz.

MATEMEIKA ÉS METAFÓRA

Ha megvizsgáljuk a különbséget a fizikai valóság felszíni megjelenése és annak valódi mélységei között, egyértelművé válik számunkra a Kabbala és a tudomány megközelítése közötti lényegi különbség is. A tudomány azt kutatja, hogyan léteznek a dolgok a tér, idő és okság dimenziói között, a Kabbala pedig azt a kérdést teszi fel, miért létezik bármi is egyáltalán. A két gondolkodásmód, bár különböző töről fakad, gyakran erősíti egymást. – A „hogyan” nem adhat bizonyítékokat a „miért” számára – mondja Dr. Wolf –, mert az a

kutatásra fókuszál, míg a „miért” a közvetlen tapasztalatokra épít. Ugyanakkor képesek lehetnek kiegészíteni egymást.

A Kabbala metaforákat és történeteket használ, míg a fizika a matematika eszközeivel operál – együtt azonban megkísérelhetnek egy világosabb képet alkotni olyan titokzatos fogalmakkal kapcsolatban, mint a párhuzamos világok, az ősrobbanás, a relativitás- vagy a szuperhúr-elmélet. Ha visszatekintünk a történelem tudományos felfedezéseire, láthatjuk, hogy bár a jelenségek világában tett kutatások egyre mélyebbre ástak, soha nem rendelkeztek egy megfelelő oksági rendszerrel. – Először volt a newtoni fizika, majd jött az einsteini – modja Rav Berg. – Valójában azonban mindkét rendszer egy és ugyanaz, csupán az utóbbi mélyebb birodalmakba vezeti a fizikát, és arra ösztönöz minket, hogy fényt derítsünk olyan dolgokra is, amelyeket eddig még nem láthattunk. Minden ugyanaz, csak a tudomány vált fejlettebbé.

A huszadik századi fizika eredményei alapvetően két rendszerben foglalhatóak össze, Einstein gravitáció-elméletében és a kvantumelméletben. Az egyik az óriási jelenségek és események (fekete lyukak, ősrobbanás) kozmikus leírását célozza meg, míg a másik a szubatomi mikrokozmoszt kutatja. E két elmélet fizikai bizonyítékaival és matematikai egyenleteivel teremtett tudományos hátteret a Kabbala metaforái és világtörténete számára.

AZ ŐSROBBANÁS-ELMÉLET

Szeretnénk felvázolni néhány érdekes párhuzamot az ősrobbanás-elmélet tudományos magyarázata és a Kabbala metaforikus interpretációja között. A kettő között annyi a különbség, hogy amíg a fizika leragad a teremtést követő három másodpercnél, a Kabbala az azt megelőző gondolatot kutatja. A Kabbala a teremtés előtti nanomásodpercre összpontosít, és az indítékot próbálja megragadni. Az ősrobbanás-elméletből a tudomány arra kíván választ kapni, hogy mi történt és hogyan. A Kabbala tanításaiból viszont azt tudhatjuk meg, miért is történt mindez; egy olyan magyarázatra lelhetünk, mely nemcsak a világ teremtésének ad értelmet, hanem mindennek, amit teszünk. Létezik egy kapcsolat a hétköznapi életünk és a között az egyszeri esemény között, amely körülbelül 15 milliárd évvel ezelőtt következett be.

A Kabbala szerint a teremtés előtt csak a Fény létezett, mely kitöltötte a végtelent. A Fény alapvető természete, hogy energiáját megosztja mindennel és mindenkivel (legjobb, ha a megosztást főnévként és nem igeként értelmezzük: a Fény maga a megosztó), legfőbb esszenciája a végtelen tudás és a beteljesülés. Ahhoz azonban, hogy e természet szerinti funkcióját betölthesse, szüksége volt valamire, ami képes befogadni őt, így hát létrehozta saját

kelyhét. A kehely befogadó természete a Fény mindent beragyogó, energiáját átadó jellegének ellentétes pólusát képezi. Rabbi Yehuda Ashlag kora huszadik századi kabbalista szerint ez a mozzanat azonban egy komoly problémát vet fel. „Belépés a Zoharba” című könyvében úgy fogalmaz, hogy ez az alapvető tulajdonságbeli eltérés spirituális elkülönülést teremtett a Fény és a kehely között. A távolság és közelség fogalma a spirituális szinten megnyilvánuló, természetbeni formai hasonlóság és azonosság gondolatán alapszik. Tehát minél jobban hasonlít egymásra két entitás, annál közelebb helyezkednek el egymáshoz és minél nagyobb a különbség, annál nagyobb az elkülönülés foka is. A Kabbala szerint ugyanakkor létezik egy módszer, amellyel a kehely megszüntetheti ezt az elszigeteltséget. Tekintsük a Fényt forró víznek, a kelyhet pedig egy üres pohárnak. Amikor a vizet beleöntjük a pohárba, a pohár fokozatosan átmelegszik, tehát átveszi a forró víz egyik attribútumát. A kehely hasonlóképpen teszi magáévá a Fény bizonyos attribútumait. Másképpen fogalmazva a kehely átvette a Fény DNS-ét, mely annak mindent beragyogni vágyó, megosztó természetét kódolja. Ez a „gén” volt a titkos kulcs a köztük fennálló elkülönülés megszüntetéséhez. Ugyanakkor a kehely nem tudta, hogyan kell adni, hiszen annak domináns jellege a befogadás - a gén inaktív állapotban nyugodott. Az első lépést tehát a kehelynek kellett megtennie: többé nem fogadta be a Fényt. A Fény erre válaszul elkezdett visszahúzódní önmagába míg végül pont nagyságúra zsugorodott. – A végtelen megteremtette a végest – mondja Rav Berg. Ez volt az első vákuum, az első Semmi, amiből aztán az anyag keletkezett.

A 16-ik századi Yitzchak Luria rabbi szerint a világot a semmi közepén hasonlóképpen a Fény egyetlen pontjából teremtették. A Végtelen Világ semmi volt, melyet végtelen Fény töltött be. A Fény aztán egyetlen pontba zsugorodva visszahúzódní magába és létrehozta a teret. E ponton túl nem létezett információ, ezért ezt nevezték a „kezdetnek”. Az összehúzódní után a Végtelen Világ egy Fénysugarat (energiát) bocsátott ki, amely rendkívül gyorsan terjedt. Az univerzum összes anyaga ezen egyetlen pont emanációja.

A kehely számára ez a pont (az univerzum) szolgált színhelyül befogadó természetének megváltoztatására. Ez a transzformáció, amely a kelyhet is adakozóvá teszi, harmóniát teremt a Fény és a kehely természete között és egyesíti a kettőt. Ugyanakkor ebben az új egységben a kehely tovább birtokolja a befogadás képességét is, és ez a örömmel tölti el a Teremtőt.

A kelyhet a Biblia kódnyelvén „Ádámnak” fordítjuk. Két ellentétes aspektusát egy pozitív, férfi és egy negatív, női princípium jeleníti meg. A kabbalisták úgy tartják, hogy miután a Fény visszazuhant önmagába, a kehely kettétört és férfi princípiuma különvált a nőtől. E két rész aztán végtelen számú darabkává hullott és létrejöttek a protonok, elektronok és azon további részecskék, melyek az univerzumot alkotják. Rabbi Luria szerint a teremtés egy olyan

folyamat volt, melynek során az energia fizikai formává alakult vagyis „Ádám” „atommá” lett.

Ez természetesen a Kabbala kozmológiai magyarázatának egy erősen leegyszerűsített változata. Mégis, így fest a tudomány ősrobbanás elmélete a kabbalái metafora tükrében, amely elsősorban a teremtést megelőző gondolatra és pillanatra koncentrálnak. – Többek között ez az a terület, ahol a tudomány esetleg bizonyítékokat kereshet azokra a kérdésekre, amelyeket a misztikusok már különböző módszerekkel megválasztak – mondja Dr. Wolf.

A természet rejtelmére adott kabbalisztikus magyarázatok és a tudomány matematikai bizonyítékai közötti párhuzamok azonban itt még nem érnek véget.

A SZUPERHÚR ELMÉLET

A fizikusokat manapság sokat foglalkoztató probléma, hogyan integrálhatják olyan elmélett a kvantummechanikát és Einstein gravitációelméletét, amely a fizika törvényeit egy rendszerben lenne képes egységesíteni. Einstein, aki élete utolsó 30 évében ezen a problémán dolgozott, Egyesült Mező Elméletnek nevezte azt a koncepciót, amely a fizika végső kérdéseit megcélozva minden további elmélet végét jelenthetné.

Ismerkedjünk meg a szuperhúrral. A szuperhúr teória egy új kísérlet arra, hogy a fizika egy koherens rendszerben egyesítse a két elméletet. Mivel azonban mindkét elmélet különböző matematikai módszerekkel és fizikai elméletekkel próbálja leírni az univerzumot, integrálásuk óriási kihívást jelent a fizikusok számára. A párhuzamok, melyeket a szuperhúr elmélet és a kabbalisztikus magyarázatok között fedezhetünk fel, egészen elképesztőek. Vagy ahogy Dr. Kaku, a szuperhúr elmélet egyik fő támogatója fogalmaz: – A hasonlóságok hátborzongatóak.

A szuperhúr elmélet szerint minden anyag és energia tíz dimenzióban vibráló, apró energiahúrokból áll. Dr. Kaku, aki a nemzetközi bestsellerré vált „Hypertér” című könyvet írta, úgy beszél a szuperhúrról, mint egy hegedű húrjairól. A hegedű húrjainak lehetséges rezgéseit és harmóniáit tanulmányozva kiszámítható az összes elképzelhető frekvencia, ami csak a világon létezhet. Miként a hegedűhúr rezgéseire is hozzárendelhetünk egy-egy hangot, úgy a szuperhúr különböző frekvenciáinak is megfeleltethető egy-egy szubatomi részecske vagy „kvantum”. Másképpen fogalmazva, a szubatomi részecskék a szuperhúr „hangjegyeinek”, a fizika törvényei a szuperhúr „harmóniáinak” felelnek meg, az univerzum pedig leginkább rezgő szuperhúrok „szimfóniájához” hasonlítható.

A szuperhúrok egyik igen érdekes tulajdonsága, hogy csak tíz dimenzióban létezhetnek, négyben nem, mert „több térre” van szükség ahhoz, hogy a koncepció Einstein gravitáció

elméletével és a szubatomi fizikával is összeegyeztethető legyen. – A feltételezés, hogy a világmindenség eredetileg tízdimenziós volt, az elmélet támogatói számára a fizikai matematika új izgalmas világát nyitja meg. – mondja Dr. Kaku. – Ellenzői számára viszont a tudományos fantasztikum határát jelenti.

Azoknak, akik csak keveset tudnak a fizikáról mindez talán egy kicsit zavaros. Egy azonban biztos: a Kabbala azt tanítja, hogy amikor a Fény összehúzódott és létrehozta az első teret, tíz dimenzióban teremtette meg azt...

AZ ELVÁLASZTÁS TÍZ FOKA

– A tény, hogy ezek a fizikusok elfogadják a tíz dimenziós modell lehetőségét, azt jelenti, hogy kezdenek közel kerülni a igazsághoz. – fejt ki véleményét Rav Berg. – Gyakorlatilag csak arra várunk, hogy a tudomány megerősítse számunkra, amit a Kabbalából már régóta tudunk. Úgy tűnik azonban, hogy az emberek könnyebben meggyőzhetőek, ha mindezt nem egy kabbalista, hanem egy fizikus szájából hallják.

E tíz dimenzió működése egy rendkívül komplex rendszert feltételez, amit most nem szeretnénk részleteiben bemutatni, de a lényegét megpróbáljuk egy egyszerű példán keresztül érzékeltetni. Képzeljük el a tíz dimenziót úgy, mint egymás mögött álló függönyök sorát a Fény és a fizikai világ közti térben. Az egymást követő függönyök fokozatosan fogják le a Fény sugárzását, így a legtávolabb eső függöny alig enged át valamit belőle. Az a kevés, ami e sötét univerzum számára átszűrődik, csupán jelzőfény, mégis ez tartja fent létezésünket: ez az ember számára életerő; energiája csillagokat hoz létre, élteti napunkat és mozgásban tartja a világegyetemet. Ez az a rendszer, amelyben a Kabbala megmutatja, hogy az Ein-Sof (vagy a Határtalan, Végtelen Világ) egyesített energiája miként különül el és sugárzik le a felső régiókból az alsóbb szintekre, és hogyan „sűrűsödik” anyaggá.

A Kabbala szerint e szűrőként működő rendszer lényege az volt, hogy létrejöttön egy olyan „szintér”, ahol nincs Fény és rend. Itt aztán - saját erőfeszítéseink árán, melyet a „jó” és a „rossz” közötti helyes döntés érdekében és a megosztó attitűd elsajátításáért teszünk - létrehozhatjuk saját spirituális Fényünket és elérhetjük a beteljesülést. Ha így teszünk, tovább fejlődhetünk és megtalálhatjuk utunkat vissza a Fényhez. Azáltal, hogy megtanuljuk, hogyan változtassuk meg természetünket a Teremtői attribútumnak megfelelően, felébresztjük magunkban a Teremtő „gént” és közel kerülünk ahhoz, hogy megértsük életünk igazi értelmét.

E tízdimenziós világ szerkezete a Kabbala Életfájának felel meg, amely tíz Szeфирotból, azaz isteni emanációból, másképpen kehelyből áll. Minden, ami csak létezik az univerzumban, magában foglalja ezt a tíz Szeфирotot. Tíz ujj a kézen, tíz ujj a lábon, tízes számrendszer a matematikában – ezek mind e szerkezet reflexiói.

A szuperhúr elmélet szerint a világ kezdetben egy tökéletes tízdimenziós, de instabil univerzum volt, amelyben nem létezett semmi. A kezdeti tíz dimenzió két részre szakadt (jusson eszünkbe Ádám és Éva teremtése): egy négy és egy hatdimenziós világegyetemre. Mindezek után a hat dimenzió egy rendkívül apró labdává „gombolyodott”, amely túl kicsi ahhoz, hogy érzékelhessük és megfigyelhessük. A gyakorlatilag már csak négydimenziós világegyetem pedig óriási méretűvé puffadt, azaz bekövetkezett az ősrobbanás. Ez a koncepció elméletileg arra is választ ad, hogy miért nem vagyunk képesek mérni a hatdimenziós univerzumot: kisebb méretűre zsugorodott, mint egy atom.

A Kabbala szerint a bibliai teremtés 6 napja egy kód. A 12. századi Moses Ben Nachman rabbi a teremtés hat napját a tízágú életfa hat dimenziójával azonosítja, amelyek összehúzódtak és eggyé váltak. A megmaradt négy dimenzióból jött létre a mi ismert fizikai világunk, amit a Kabbala Malchut néven ismer és három tér-dimenzióból valamint az időből áll.

A hat dimenzió az Életfa felső birodalmaival azonos. Ez a 6 szeфирot - név szerint Chesed, Gevurah, Tiferet, Netzach, Hod és Yesod - különböző kozmikus energiák egy csoportját alkotja, amit összefoglalóan Zeir Anpinnek hívunk. Zeir Anpin és Malchut képezik azt az energiacsatornát, amelyen keresztül a fizikai univerzum kifejeződött. A másik három Szeфирot pedig az az eszköz volt, amely a Fényt elhozta ebbe a világba. A nevük: Keter, Chochmah és Binah. Azon kívül, hogy elvezetik hozzánk a Fényt, semmilyen kapcsolatot nem teremtenek világunkkal, de e felső három Szeфирot szolgál gondolataink, intellektusunk, képzelőerőnk, elégedettségünk és örömünk forrásául. Amikor a fizikus heurékát kiált, mert egyszerre eszébe jut a megoldás egy problémára, a hirtelen jött megvilágosodás e felső tartományokból érkezik.

A szuperhúr elmélet magyarázatához hasonlóan, miszerint a labdává zsugorodott 6 dimenzió túl apró és így az ember számára érzékelhetetlen, a Kabbala is azt tanítja, hogy létezésünk a Malchutban vagyis a fizikai világban kizárja annak lehetőségét, hogy öt érzékszervünkkel megtapasztalhassuk a többi dimenziót. Ez csak egy olyan spirituális evolúció útján jöhet létre, melynek során Malchut felemelkedik a felsőbb régiókhoz. Ez a befogadás folyamata, amelynek végső célja a megosztás: természetünk hasonlóná válik a Fényéhez.

Dr. Kaku elismeri, hogy a Kabbala és a szuperhúr-elmélet közötti hasonlóságok rendkívül érdekesek. – Hátborzongató érzés felfedezni a fizika varázsszámait a Kabbalában.

A felismerés, hogy esetleg négynél több dimenzió is létezhet, talán egy újabb hidat képezhet a tudomány és a vallás között. Az emberi érzékek számára megfoghatatlan dimenziók feltételezése a fizikusok részéről egybecseng azzal a misztikus gondolattal, hogy a fizikai valóság minden tekintetben illuzórikus.

– Amikor elfogadjuk azt az elméletet, mely szerint a fizikai világ egy illúzió, és nem több mint egy villanás a valódi világ képernyőjén, akkor hitelt előlegezünk valaminek, ami számunkra egyelőre nem létezik. – mondja Rav Berg. – Ez a fajta tudományos gondolkodás nemcsak, hogy folyamatosan igazolni fogja mindazt, amire a Kabbalából már rájöttünk, de fel is nyitja majd az emberek szemét, hogy megtapasztalhassák a tudatosság magasabb fokait. A tízdimenziós szerkezet kabbalái magyarázata segíthet abban, hogy jobban megértsük a jelenségek mögötti okságot és életünk célját.

PÁRHUZAMOS VILÁGOK ÉS AZ ÉLET ÉRTELME

A kabbalái bölcsesség szerint két párhuzamos világ létezik: egy igen magas fokon szervezett és egy esteleges, kaotikus. Az első valóságos: egy körkörös univerzum, amely folytonosságot biztosít és léte a „mindent megosztás” módszerével fedhető fel. A másik illuzórikus: egy lineáris univerzum, melyet a befogadni vágyás és a végesség határoz meg.

Az emberiség feladata, hogy megteremtse e két világ kiegyensúlyozott, harmonikus integrációját. El kell fogadnunk, hogy létezik egy káoszban született részünk, miközben nem szabad elfelejtenünk, hogy mélyebb és jobbik lényegünk az egyesült univerzumhoz tartozik. Ily módon az egyén képes megőrizni függetlenségét és képességét a szabad akarat gyakorlására, mialatt végig kapcsolatban marad a mindent átható erővel. E két párhuzamos univerzum között folyamatosan harcolnunk kell a veszéllyel, hogy ne váljunk a lineáris világ káoszána és illúzióinak áldozatává. Ez kizárólag csak folyamatos perspektíva- és tudatváltás eredményeként jöhet létre.

Bár a lineáris világot úgy alkották meg, hogy onnan a valódi világ nehezen megközelíthető, képesnek kell lennünk átlátni az illúziókon. Illúzióknak tekinthető minden, ami arra bátorít minket, hogy pusztán a fizikai szépségre, anyagi jólétre, hatalomra, becsvágyra összpontosító egóval azonosítsuk magunkat. Természetesen az élet és a létezés ezen aspektusai közül egyik sem tekinthető önmagában rossznak vagy jónak. Ugyanakkor vágyunk rá, hogy egónk

kedvéért mindezt birtokba vegyük, és ez aztán utat enged az illúzió hatalmának, mely a káoszba merít.

Hogy képesek legyünk a Fény befogadására, korlátoznunk kell impulzusainkat és meg kell ismernünk a megosztás folyamatát. Egyszerűbben fogalmazva: meg kell változtatnunk természetünket. A Fény azért teremtette meg a Sátánt, hogy ösztönözzön minket ebben az átalakulásban. Itt természetesen nem a vörös ruhába öltözött, ördögszarvas, óriási vasvillát forgató démonról van szó, hanem sokkal inkább egy erőről, egy az egóban gyökerező hajlamról, a szerezni vágyásról, a gondolatainkban és érzéseinkben megnyilvánuló állatias impulzusokról. Ez az ellentétes erő indít minket arra, hogy elsősorban magunkért cselekedjünk és állandóan csak kapni akarjunk. E viselkedés akkor fed fel magát igazán, amikor reaktívak és élből elutasítóak vagyunk az ellentétes véleményekkel szemben - amikor intoleránsan nyilvánulunk meg mások irányában. Ugyanez az erő hozza létre a szakadékot házaspárok, testvérek, barátok, családtagok de a valláskutatók és fizikusok között is.

Dióhéjban, a Fény attribútumai tehát: önmaga átadásának, megosztásának képessége; ő az okság és ennek következtében az irányító. A kehely legfőbb vágya, hogy kapjon, befogadjon és hatásként, jelenségként működjön, továbbá hogy alávetesse magát egy külső akaratnak. A Fény: ok és cselekvő, proaktív megnyilvánulás. A kehely: eredmény és reaktív erő.

„Kvantumugrás” című könyvében, Fred Alan Wolf a párhuzamos univerzumok értelmén töpreng: Isten akarata versus az egyén szabad akarata”. Az emberi lehetőségek korlátaival kapcsolatban a következőket mondja: – Úgy tűnik, mi emberek rendelkezünk ugyan némi befolyással életünk irányítására, de teljesen eszköztelenek vagyunk egy egészen más akaratral, renddel szemben. – A kabbalisták szerint ez az „eszköztelenség” akkor érezteti hatását, amikor az egyén hagyja, hogy csupán jelenségként és reakcióként jelenjen meg, ahelyett, hogy maga legyen az ok. Hagyjuk, hogy egy Sátán nevű angyal (saját reaktív hajlamunk) irányítson bennünket

Azért vagyunk itt a földön, hogy megtanuljunk, hogyan lehetünk proaktívak és hogyan szüntethetjük meg természetünk reaktív impulzusait. E transzformáció által felszabadíthatjuk a lelkünkben rejlő energiákat és elérhetjük, hogy egy hullámhosszon rezonáljunk a Fénnyel miközben magunk mögött hagyjuk az illúziók lineáris világának káoszát. Malchut, a Végtelen állapotát helyreállítva felemelkedik a többi dimenzióhoz, miközben az emberiség – a kehely – végre részesül a Fény által adott tökéletes beteljesülésben.

A HEGY ÉS A SZIKLA

Amikor egy tudományos kutatás során felmerülő kérdést a tudósok képtelenek megválaszolni, akkor az igen gyakran átkerül a vallásos vagy misztikus interpretáció rendszerébe. Mi a fizikai matematikában megbúvó esszenciát és igazságot keressük. Ugyanakkor mindaddig csak néhány rendszer szolgált megfelelő háttérül a tudományos közösség által is elismert törekvéseinknek. A helyzet azonban változik. – A Kabbala bölcsessége mindvégig előbbre járt, mint Einstein, Newton vagy Galilei; „előre keltezte” a Tóra tanításait, sőt az ősrobbanást is. – mondja Rav Berg. – A Kabbala jelen volt és mindig is jelen lesz, mint energia és mint a természet, a törvény, a metafizika bölcsessége. A Kabbala: magja mindennek.

A szkeptikusok számára a tudomány eredményei és a Kabbala rendszere közötti számos párhuzam talán jól illusztrálja, miként működhet együtt a két terület a válaszok és a bizonyítékok keresésében. A kabbalisták szerint a célunk itt a földön az, hogy sikeresen megváltoztassuk adott természetünket. Bár elsőre talán nem tűnik nehéz feladatnak, eléréséhez mégis hatalmas akaraterőre van szükségünk. A változás minden egyes foka egy új ébredés számunkra, amellyel egyre több Fényt hozunk életünkbe.

A Kabbala metaforikus magyarázatai lassan beszivárognak a fizika világába. A Fénnyel történő egyesülés és a tudatosság magasabb szintjének elérése azonban nem a tizedik dimenzióba történő száguldás által valósul meg. Miként természetesen hamis bálványok - pénz, hatalom, hírnév, fizikai szépség - imádásán keresztül sem történhet meg. Sokkal inkább egy olyan rendszerre van szükségünk, amely megtanít minket korlátok közé szorítani reaktív természetünket, és ezáltal hozzásegít minket, hogy cserébe elérhessük a teljes beteljesülést, boldogságot és belső békét.

A kabbalái bölcsesség kezünkbe adja az eszközöket, melyek segítségével - mind az individuum, mind a közösség szintjén - jobba válhatunk és javíthatunk helyzetünkön. Ha megértjük, hogy ittlétünk egyetlen célja természetünk megváltoztatása, képesek leszünk belátni, hogy jelenlegi körülményeink eleve predestinálnak erre.

Rabbi Yehuda Ashlag kabbalista ezt szemléletesen a hegy és a róla lefejtett szikla kapcsolatának példájával illusztrálja. A szikla az elválásnak köszönhetően saját identitást nyer, de legbelül ugyanazon szubsztanciát hordozza, mint a hegy. Ha a sziklát visszaillesztjük eredeti helyére, újra átveszi a hegy identitását. E hegy jelképezi a Végtelen Fényt vagy Istent, mi pedig a Fénytől elválasztva, leszakított sziklaként éljük életünket. A Fény és a saját természetünk közötti különbség (megosztani vagy befogadni, proaktívan vagy reaktívan cselekedni) maga a fejsze, amely elválasztott minket az örökké tartó beteljesüléstől. Abban a

pillanatban, amikor magunkévá tesszük a hegy, azaz a Fény attribútumait, átlépjük az elválasztás egy szintjét.

Más szóval: Istenné válunk. Istenként mi magunk vagyunk az ok, és tökéletesen uraljuk világunkat. Szó szerint csodákat tehetünk, mert többé nem vagyunk rabjai a káosznak és egónk szerezni vágyásának.

Mindez annak köszönhetően, hogy megkérdeztük: miért?

Fordította: Kiss Huba